

Regjeringen; thi, medens der jo ellers i Almindelighed synes at være en noget større Tendens end ønskeligt til at ville reformere uden tilstrækkelig at påaaagte de gode Sider, der ere ved det Bestaaende, og uden noie at have overveiet, om det Ny, man agter at sætte istedet, virkelig er Forbedringer, maa jeg tilstaa, at der ikke kan rettes nogen Bebreidelse mod Regjeringen, fordi den vil indføre Forandringer paa dette Gæbet, hvis Ordning unegtelig ikke kan siges at være heldig og hensigtsmæssig for de Forhold, som den omhandler, men snarere maa betragtes som en Skyggelse ved vore kommunale Institutioner, der ellers i saa mange Retninger have gjort gode og glædelige Fremskridt. Hvad der navnlig gjør, at den nuværende Ordning maa kaldes mangelfuld, er den hele Maade, hvorpaa Arbeidet er fordelt, Reglerne, hvorefter Arbeidets Fordeling sker. Disse ere hverken heldige med Hensyn til Udførelsen af Arbeidet eller saa retfærdige og ligelige, som man kunde ønske dem. Der næst ere de ogsaa temmelig uklare, navnlig gjælder dette Bestemmelserne om Husmændenes Pligtarbejde, om hvormegit Arbejde, og hvilket Arbejde der kan kræves af dem. Hovedbestemmelserne herom findes som bekendt i Forordningen af 27de Mai 1848, men de ere langtfra tydelige og klare, og have givet Anledning til en Mængde Forespørgsler og Svarskrivelser, som imidlertid ikke have ført til, at dette Forhold er blevet ordnet ens i de forskjellige Kommuner. Der er endelig ogsaa en Betragtning, som har gjort sig gjældende for mig, i Hensyn til hvilken jeg maa anse det for ønskeligt, at vi faae en Forandring i det heromhandlede Forhold, og det er den, at jeg maa anse det Pligtarbejde, som kræves af Husmandsklassen og navnlig af jordløse Husemænd og Snderster, den egentlige Dagleierklasse, for at være en for streng Byrde for dem. Denne Klasse af vore Medborgere er jo henvist til at leve af deres daglige Arbejde, af deres Hænders Gjerning, og ved at forlange en Arbejdsdag af dem uden Betaling, tager man ligefrem af den eneste Kapital, de have, og som ikke er mere end netop tilstrækkelig til Livets Ophold; man berøver dem Substansmidlerne for den Dag, paa hvilken Ar-

bejdet forlanges af dem, hvilket jo ikke er Tilfældet med os Andre, mere heldigt Stillede i Kommunen. — Hvad nu det nuværende Lovudkast angaar, saa indeholder det i sit første Afsnit Bestemmelser om Snekastningen. Jeg anser det for heldigt, at Snekastningen ordnes som et kommunalt Anliggende, og maa derfor tiltræde Bestemmelserne i § 1, hvorefter enhver Kommune skal udgjøre et Snekastningsdistrikt. Jeg tror, at det er en heldigere Maade at ordne det paa, end saaledes som det var ordnet efter de tidligere Bestemmelser i Loven af 30te December 1858, hvorefter der bestod større og mindre Kredse efter et af Amtsrådet efter Conference med Sogneraadene forfattet Regulativ for Snekastningen. Hvad dernæst Fordelingen angaar, da er den jo efter § 3 saaledes, at enhver arbejdsfør Mand imellem 20 og 60 Aar, der har egen Husstand eller dog ikke staar i fast Tjenesteforhold til en Anden, er pligtig at yde 1 Dag til Snekastning i Dingangen. Saaledes som denne Bestemmelse nu er affattet, tror jeg ogsaa, at den er langt at foretrække fremfor den tidligere Bestemmelse, som indeholder noget Vagt og Ubestemt. Det var jo, som man veed, dels Hartkornet, dels Assuranceværdien af Bygningerne, forsaavidt der af disse svares Bygningsafgift, og den Bedrift, der føres i dem, samt Folkeholdet, der skulde lægges til Grund for Fordelingen; men det vil jo let ses, at en ligelig og retfærdig Fordeling efter disse Bestemmelser var vanskelig. Derimod er jeg ikke saa ganske enig i den Undtagelse, der er opstillet i § 3, idet det, efterat den almindelige Regel for Arbejdspligten er udtalt, hedder: „medmindre han paa Grund af sin Stilling eller øvrige Forhold bitterligt maatte være ude af Stand til personlig at udføre Arbeidet“ o. s. v. Jeg tror, at, naar Reglen er indskrænket til den arbejdsføre Mand, som har egen Husstand og ikke staar i fast Tjenesteforhold til en Anden, samt er i en Alder af imellem 20 til 60 Aar, saa behøves Undtagelsen ikke; thi den, der ifølge sin Stilling og sine øvrige Forhold ikke kan gaa paa Snekastningsarbejde, kan jo stille en anden Mand i sit Sted, hvorimod man ved at beholde Undtagelsen kommer ind paa